

A photograph of a forest path with a deer in the distance. The path is dirt and leads into a dense forest of tall trees. A deer is visible in the middle ground, walking away from the viewer. The lighting is soft, suggesting a misty or early morning atmosphere.

Ferdinand

op vakantie bij Oma en Opa

Mijn Droom

Theo Vogels

Dit boekje gaat over de vakantie van Theo Vogels nu 84 jaar, hij blikt terug in die tijd dat hij bij zijn grootouders op de Hei op vakantie was. Dat was in de tijd dat zijn moeder ziek was en hij een paar jaar op vakantie was. ook heeft hij in dat dorp naar de lagere school gegaan. Hij beschrijft hier hoe hij er soms de dagen doorbracht.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgenomen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

Ferdinand

Mijn droom

Ferdinand was een jongen van 'n jaar of vijf, ieder jaar, als het kon, maar ook iedere vakantie, ging hij bij zijn Oma en Opa op vakantie. Opa en Oma hadden een boerderij en dat trok Ferdinand wel aan. Hij ging daar graag naar toe. Waarom dat hij zo graag deed had er mee te maken dat hij veel werd gepest in het dorp waar hij woonde. Als hij dan op vakantie was gebeurde dat niet want de kinderen in de buurt bij Oma en Opa waren aardig en daar kon hij fijn mee spelen en zich zelf zijn. Met de kinderen uit de buurt kon hij diverse spelletjes doen. Maar het liefste ging Frederik met zijn opa naar het veld, of

dat nou was omdat hij met paard en kar mee mocht of voor op de transportfiets, dat maakte hem niet uit.

Het is al een tijd geleden dat Ferdinand als piepertje langs de landerijen en sloten liep te dromen, soms ook in zijn eigen dorp, dat was toch een ander dorp als waar zijn Opa

en Oma woonde.

In die buurt is Ferdinand ook geboren, niet dat hij zich daar iets van herinnert, nee dat was het niet. want hij was nog erg jong toen zij verhuist zijn naar het dorp waar hij nu woonde. Maar de vakanties herinneren doet hij nog, als de dag van gisteren.

Zoals hierboven omschreven, Ferdinand is geboren in een omgeving van boerderijen en landerijen. In totaal stonden in de directe omgeving 4 boerderijen en twee gewone burgerwoningen. In een van die burgerwoningen is hij geboren. Later als kind van 5 - 6 jaar is Ferdinand een tijd bij zijn grootouders geweest omdat zijn moeder ziek was en het thuis niet meer zo lekker liep. Samen met zijn oudere broer zijn zij een tijd op de boerderij bij Oma en Opa geweest. Ook zijn ze daar naar school geweest een school midden in het dorp. Zij moesten ruim een half uur lopen voor zij er waren. Het was geen straf en ook geen vervelende zaak dat zij bij hun grootouders woonde.

Eigenlijk was het een feest voor hun dat zij daar waren, Ferdinand vond het heerlijk om daar te zijn. Altijd was er wel wat te beleven buiten. Ferdinand ging, als dat mocht, ook graag op vakantie bij zijn grootouders. Maar er kwam een tijd dat hij weer naar onze eigen omgeving moest en was het voor hem ook weer een beetje normaal. Maar de grote schoolvakanties bracht hij het liefst op de boerderij van zijn grootouders door. De vakantietijd was de fijnste, ook was het dan zomer.

Wat Ferdinand zo fijn vond tijdens de zomer vakantie, er was dan zoveel te doen op de boerderij.

Vooraf in de periode van oogsten van het graan was een spannende tijd. Er stonden verschillende graansoorten op het land. De haver stond het dichtst bij de boerderij. De tarwe iets verder weg. De rogge stond het verst weg, waarom dat was weet weet hij niet meer.

De landerijen lagen wel ver uit elkaar.

De rogge was het eerste rijp en dat was altijd in de vakantie periode.

Op een keer toen Ferdinand weer eens op vakantie was, hoorde Ferdinand dat zijn grootvader de rogge moest binnen halen om verder te drogen en daarna te dorsen.

Ferdinand was er als de kippen bij als dat moest gebeuren.

Het was op een stralende zomerdag, de zon stond hoog aan de hemel. Het was een mooie dag om de oogst binnen te halen hoorde hij opa zeggen. Na zijn vraag of hij mee mocht en het antwoord ja, hij was de koning te rijk.

De hokekar werd gereed gemaakt, het paard werd opgetuigd en voor de kar gespannen.

Ferdinand zat al op de kar voor dat alles gereed was en zat geduldig te wachten tot zich het paard in

beweging zette. Languit lag hij dan op zijn rug op de kar op jute zak onder

zich, naar de hemel te turen. Ferdinand had een raar gevoel, hij zag niets als een heldere blauwe lucht. Het was net of hij iets verwachtte te zien, wat andere niet zouden kunnen zien.

Toen hij onder de bomen doorging was het net of de zon vibreerde door de takken en de bladeren van de bomen. Het was voor hem een heel genoegen dat de kar in beweging was.

Het kon niet lang genoeg duren, maar zo ver was het nou ook weer niet.

Na een 20 minuten waren zij op de plaats van bestemming, het feest was voorlopig voor hem voorbij. Nou moest hij wachten tot zijn grootvader en zijn oom die als knecht er ook bij was, de kar (wagen) hadden vol geladen. Als de kar vol was mocht Ferdinand er boven op zitten dat was heerlijk, hij kon dan zo lekker wegdromen, hoog en droog lag boven op de kar.

Als zijn grootvader bezig was met laden ging hij iets verder

kijken daar waren de hertjes daar ging hij kijken. Die hertjes liepen daar in een weiland waar ook wat bomen in stonden en dat geheel was omheind met gaas, de hertjes konden er er niet uit.

Heerlijk op zijn gemak en in alle stilte zat hij daar naar die diertjes te kijken het was een lust om te zien hoe die diertjes konden rennen. Er waren op dat moment ook jongen hertjes, die sprongen of hun leven er van afhing. Mooi om te zien. Ferdinand was eigenlijk een beetje jaloers op die beestjes zoals die konden springen.

Zo, daar zat hij, met het zonnetje in zijn nek, hij keek zo is om zich heen, het is hier heerlijk rustig en vredig en hij is gaan liggen en dacht, wat heerlijk om hier zo in de natuur te liggen. Hij moet toen wel hardop gedacht hebben want opeens hoorde Ferdinand 'n piepstemmetje zeggen, wat zeg je daar?

Hij schrok een beetje en keek op maar zag niets. Hij zei, is daar iemand?

Ja, hoor, hier zo, zei het stemmetje weer en plotseling sprong er een klein mannetje achter een boom vandaan.

Het had een mooi pakje aan en een mooi puntmutsje op zijn bolleke en een glinsterend witte baard.

Wie ben jij zei Ferdinand, je laat me schrikken, waar kom jij zo gauw vandaan? Je hoeft van mij niet te schrikken zie het manneke, ik kom hier dikwijls en ik doe niks hoor. Dat kan wel zijn maar ik schrok wel van je, zei hij. Waar kom jij vandaan, vroeg hij nog eens verschrikt en waar

woon jij. Dat zal ik je vertellen zei de dreumes, ik ben een van de kabouters die hier in deze omgeving wonen.

Wat, zei Ferdinand, een kabouter, ik dacht dat die alleen maar in verhaaltjes voor kwamen. Nee, dat is niet zo wij bestaan wel degelijk zei het manneke.

Hoe heet jij dan vroeg ik. Pim, zei het manneke en jij. Ik heet Ferdinand. Zo dat klinkt het zelfde als de naam van onze koning zei Pim.

Wat doen jullie hier ? Wij werken op het land en verzorgen onze huisjes en maken samen veel muziek.

Als het mooi weer is gaan we ook wel op de rugjes van de kleine hertjes door het bos rijden dat is heerlijk. Die springen overal overheen en brengen ons heen waar wij willen zei Pim.

Jammer dat het alleen maar in de zomer kan als er kleine hertjes zijn, want bij die grote kunnen wij niet op de rug die zijn te hoog.

Maar nu moet ik weg er is nog van alles te doen en daarbij, ik mag niet met mensen praten. Ja maar, zei Ferdinand, je kunt zo maar niet weg gaan ik wil nog zo graag wat van je weten.

Nee, ik moet weg, ik zie je de volgende keer wel weer, want ik kom hier dikwijls en weg was hij.

Ferdinand voelde zich ineens heel erg alleen. Daar lag hij, maar schrok ergens van, verschrikt keek hij of zijn grootvader nog op het land was, ja hoor hij was er nog.

Het stro was erg hoog opgestapeld.

Moet ik daar boven op, dat zal fijn zijn dacht hij. De wagen of kar was vol en zij moesten naar huis, de kar weer leegmaken voor de volgende rit.

Zijn oom hielp hem boven op de kar. Ferdinand zat hoog en droog boven op het stro. De kar zette zich in beweging richting boerderij.

Lekker lag hij te dromen hoog van de grond vandaan, het leek wel of ik in de hemel was zo fijn was het.

Op de boerderij aan gekomen liet Ferdinand zich van de kar glijden in de armen van zijn oom, de knecht. Wat er gebeurd was kon hij maar niet vergeten. Hij trok zich terug en ging ergens stil voor zich uit zitten kijken en overdenken wat er die middag was gebeurd.

Wat raar dat hij zo ineens weg was. Zou ik gedroomd hebben toch niet, dat gevoel had hij wel. Met niemand durfde Ferdinand daar over te praten want dan zouden ze me uitlachen want dat bestaat toch niet.

Kabouters ,die bestaan toch niet, zouden ze zeggen, maar hij weet wel beter. Eerst dacht hij dat ook, nu denk hij er heel anders over.

Op eens hoorde Ferdinand een barse stem zeggen, hé Ferdinand wat zit je te dromen? Verschrikt keek hij op, het was grootvader hij stond opeens voor me.

Is er iets vroeg hij, nee er is niets, helemaal niets. Ik zit zomaar wat voor me uit te kijken en te dromen zei hij.

Óh en hij ging weer verder met waar hij mee bezig was. Mijn opa kon erg bars zijn maar was toch wel een aardige man.

Ja, daar zat hij weer, weg uit dromenland. Hij zat te denken over Kabouters, hij had wel eens gehoord dat er veel verschillende waren.

Zoals een Tuinkabouter een Duinkabouter een Boskabouter een Boerderijkabouter en een veel lijkende op de Boerderijkabouter de Huiskabouter. Of dat allemaal waar is wist hij nu ook niet.

Hij had wel eens verhalen gehoord over verschillende kabouters. Ieder kabouter had of heeft zijn eigen verhaal, zo zou Boskabouter zich niet graag laten zien aan de mensen. Zo heeft ieder kabouter verhalen. Die Ferdinand ontmoet had zou een Huiskabouter of een Boerderijkabouter moeten zijn. Omdat deze kabouters de mensen verstaan. Ze zijn ook goed en zijn niet gauw kwaad, eigenlijk zijn dat alle kabouters wel.

Als hij alles nog eens overdenk wat hij nu allemaal weet van kabouters vraag hij zich af, heb ik nou gedroomd, of was het geen droom, hij wist het zelf niet meer.

Ferdinand probeerde er niet meer aan te denken en ging naar zijn oma die op weg was naar het kippenhok om eieren te rapen zoals ze dat noemen.

Dat deed zij iedere dag, want er zaten veel kippen in dat hok en die legde iedere dag een ei.

Dat hoefde die beesten niet, maar toch deden ze toch. Het was net of de paashaas geweest was zoveel eieren lagen daar in dat hok. Deze moesten nog wel gekookt worden om ze op te kunnen eten. In dat kippenhok was het altijd boeiend al dat getok van die kippen.

Een raar geluid was dat, dat ging zo van tok, tok, tok, tok, tok.....tok.....tok.....

Ferdinand vroeg zich af waarom die beesten dat deden. Het was wel een vredig geluid, behalve als ze pas een ei gelegd hadden dan konden ze te keer gaan. Kakelen en nog eens kakelen om te laten horen denk ik, dat ze een ei gelegd hadden. Mijn oma verkocht die eieren aan een winkelier in het dorp en aan mensen die aan de deur kwamen.

Ja, ik moet zeggen dacht Ferdinand het boeren leven zoals ik dat nu ken is fijn heel fijn.

Je staat altijd midden in de natuur. Vanaf die dag zou hij altijd wel op de boerderij hebben willen blijven, maar ja dat ging helaas niet.

Oma ging weer terug naar de schuur om de eieren in dozen te doen, hij hielp haar een beetje en terwijl vroeg hij of hij het volgend jaar weer op vakantie mocht komen.

Dat weet ik niet zei ze, dat moet je op de eerste plaats aan je vader en moeder vragen. En als die het goed vinden, aan grootvader, ik weet niet of die het zo'n goed idee vind, ook moet ik dat aan Opa vragen omdat het dan de drukste tijd is op de boerderij.

Bij het avond eten zei oma, Ferdinand, je mag in ieder geval het volgend jaar komen van grootvader en nu nog aan je ouders vragen.

Dat vind ik fijn oma als het nu maar gauw het volgend jaar is. Oh wat was hij blij. Dan zie ik Pim weer en misschien zijn gehele familie dacht hij, dat hoopte hij tenminste.

Daar was het mij in hoofdzaak om te doen, maar wisten dat zijn grootouders niet!

Na het avond eten zat zijn dag er op en naar bed. Ik vond dat helemaal niet erg zo vroeg naar bed te gaan. Morgen kon hij weer met volle teugen genieten.

Ferdinand had een heerlijke nacht, gedroomd over allerlei fijne dingen. Het was een paradijselijke nacht.

s'Morgens bij het ontbijt vroeg hij aan grootvader of hij weer naar het veld moest.

Ja, zei hij, ik moet even gaan kijken hoe het er uit ziet of de rest van de rogge ook binnen gehaald kan worden want het is een beetje nat buiten.

Mag ik dan mee? Ja, dat mag wel maar dan moet je wel voor op de fiets.

Na het ontbijt op de fiets naar het hertenkamp, want daar was het om te doen.

Daar aangekomen ging mijn grootvader het veld op.

Ferdinand ging meteen naar de hertjes kijken.

Wat waren ze toch dertel ze sprongen en dansten dat het een lieve lust was.

Het weer was niet zo mooi als de vorige dag maar het was toch wel fijn om er te zijn. Het zonnetje was er wel maar er stond een sterk windje.

Hij liet zich daarom maar weer lekker in het hoge gras vallen dan had hij van de wind ook minder last.

Op zijn gemak ging hij alles nog eens bekijken. Maar ook nu weer was hij even in een andere wereld. In de verte waren de hertjes weer, die hadden nergens last van. Want ze speelde maar.

Hé zat daar Pim, op de rug van een hertje?

Ja hoor daar zat hij. Hé Pim riep hij, hé Pim hoor je me, ik ben het, Ferdinand. Maar hij hoorde niets, hij probeerde van alles om de aandacht te trekken maar het hielp niet.

Hij zag mij gewoon niet of wilde hij mij niet zien? Dat geloof ik niet want wij waren toch vriendjes geworden!

Op eens hoorde hij geritsel bij hem in de buurt, hij keek in de richting waar het geluid vandaan kwam, maar zag niets.

Hé opeens was hij daar, Pim, dat kan toch niet die zat daar

net nog op dat kleine hertje. Hoi Pim hoe kan

dat nou, net zat je nog op dat hertje?

Ja Pim zit er nog op, zei het manneke want ik ben Pim niet, ik ben z'n broertje Pam.

O, ik dacht al.

Ben jij dat jongetje dat met Pim gepraat heeft

zei Pam. Ja dat ben ik, weet jij daar dan van?

Ja wij vertellen alles tegen elkaar want wij

houden hier alles in de gaten en weten

precies wie hier komt en wat er gebeurt. Zou

jij Pim even kunnen halen?

Nee dat gaat niet want die is vandaag niet

aan de beurt om hier te zijn dat doen we om

de beurt.

Vandaag ben ik aan de beurt daarom ben ik hier. Wij houden hier de zaak een beetje in de gaten dat er geen verkeerde dingen gebeuren.

Óóóh. zei Ferdinand, wanneer komt Pim weer? Dat duurt nog even want die is de laatste week hier geweest.

Kan hij dan niet met jou ruilen, dat Pim nou hier is en de volgende keer jij weer, dan kan ik nog wat met Pim praten. Ik wil dat wel eens vragen en weg was hij. Wat raar dacht ik zomaar ineens weg. Op dat moment keek Ferdinand of grootvaders fiets er nog lag, en ging er bij zitten. Ferdinand heeft maar wat voor zich uit zitten turen. Hij moet weer in slaap zijn gevallen want hij werd door zijn grootvader flink door elkaar gehusseld. Die kon hem niet wakker krijgen. Niet doen niet doen, schreeuwde Ferdinand. Wat niet doen zei grootvader? O,o,o niets, Ferdinand merkte dat hij nog een beetje sliep. Hij gedroomde dat iemand Pim achterna zat en die wou hem iets doen, maar wat weet ik niet. Het was een akelige droom ik wilde hem gauw vergeten. We gingen weer naar huis, Ferdinand weer bij grootvader weer voor op de fiets. Intussen was het etenstijd geworden en gingen allen weer aan tafel. Het was stil aan tafel normaal werd er flink gepraat en nu was het opvallend stil. Vooral mijn oma en mijn tante, die altijd op de zelfde plaats zaten, zeiden niets die praatte anders als brugman. Mijn grootvader was met z'n roggie bezig denk ik. Opeens zei oma, Ferdinand is er iets je bent zo stil. Nee hoor, er is niets zei hij. Jawel, er is iets dat zie ik. Zou oma wat gemerkt hebben, dat kan toch niet. Nee, er niets hoor, nog eens, alleen ik voel me vandaag niet zo lekker. Dan blijf maar eens een dagje binnen sprak grootvader. Meteen had hij spijt dat hij dat gezegd had, nu kon hij niet naar Pim. Daar moest hij iets op verzinnen, maar wat.

Nu liep hij daar weer over te piekeren. Hij zou en moest een oplossing vinden.

'sMiddags ging zijn oma weer naar het kippenhok om eieren te rapen. Mag ik mee eieren rapen oma? Ja hoor ga maar mee, tenminste als je al wat beter bent zei oma. Zij gingen naar het kippenhok dwars door de boomgaard van appels en peren. Gisteren heb ik hier een appel opgeraapt oma zei Ferdinand en die heb ik

opgegeten.

Ik zag later pas dat er wormen in zaten.

En heb je hem helemaal opgegeten vroeg mijn oma?.

Ja helemaal oma. Oh daar heb je dan vermoedelijk buikpijn van gekregen is het niet. Ja dat denk ik ook, maar nu is het al helemaal weg oma zei hij.

In het vervolg moet je dat niet meer doen want die appels zijn nog niet rijp.

Zou ik daar dan niet zo lekker van geweest zijn vroeg ik.

Dat zou best kunnen Ferdinand vervolgde oma.

Zo dat was weer goed afgelopen. Mag ik nu weer met grootvader mee oma? Ja dat mag wel ik zal wel tegen hem zeggen dat je weer beter bent.

Ferdinand had de indruk dat Oma iets in de gaten had. Wat was hij blij dat oma het tegen grootvader zou zeggen. De rest van de dag is hij op de boerderij gebleven en heeft maar wat rond gelopen. Hij is wat in de stallen gaan kijken.

De varkens waren het eerste die bezoek van van Ferdinand kregen.

Maar dat was toevallig hoor daar was hij dichtste bij.
Verder had hij daar geen bedoeling mee.

Het zijn rare beesten.

Ferdinand heeft er een geaaid, ze voelen zo hard aan het lijken wel egels zo hard zijn die haren dacht hij. Die kleintjes dat zijn lieve beesten ze zien er ook zo mooi rosé uit.

Het zijn uiterlijk de zelfde als die grote maar toch anders, ik weet niet, maar iets liefelijks hebben ze wel.

Ja alles wat klein is lief, hij zou er best een willen hebben dacht hij zo, als ze maar zo klein bleven. Dat zou een leuk huisdiertje zijn.

Jammer dat ze zo groot en vet worden. Even wou hij er mee spelen maar ze lieten zich niet vangen. Hij is toen maar verder gelopen en kwam vervolgens

in de koeien stal terecht. Er stonden wel vijftien koeien allemaal van die grote. Dat zijn nou zachtaardige beesten.

Ze voelen ook zo lekker zacht aan en hebben een heel gladde huid die beesten. En dan die kalfjes die kunnen je zo dromerig aan kijken je

zou er medelijden mee krijgen, waarom weet ik niet maar zo voelde ik dat. Even heeft hij er een aangeraakt en is toen maar verder gegaan.

Op een of andere manier hadden ze niet zo de aandacht van hem. Waarom weet hij niet.

Hij dwaalde verder en kwam in de hooischuur terecht. Daar ruikt het altijd zo lekker, die reuk is te niet omschrijven maar Ferdinand vond dat heerlijk. Hij krijgt altijd de neiging om er in te gaan liggen. Hij heeft dat ook gedaan. Hij zou wel hebben kunnen slapen maar deed dat maar niet. Het is ook wel 'n beetje griezelig om in het hooi te slapen.

Er lopen altijd muizen door het hooi en in de schuur, daar moest hij maar niet aan denken daar kreeg er rillingen van.

Even heeft hij toch liggen luieren en is toen maar verder gegaan. Dromend liep hij verder en kwam nu bij voor hem het edelste dier, het paard.

Dat is het mooiste dier zij Ferdinand. Ja dat geloof je niet maar dat vind ik zo'n mooi dier dat ik daar wel altijd mee bezig zou willen zijn zij hij . Daar kun je op gaan zitten en je kunt het voor een kar spannen. Op de rug van het paard kun je overal komen lekker door de bossen stappen door het water, als het niet te diep is. Via de paardenstal kwam ik weer buiten.

De tuin, waar een heerlijke pruimenboom stond, dit was zijn volgende ontdekking kun je zeggen. Daar is hij even blijven hangen om wat van die heerlijke gele pruimen te smullen.

Die waren zo lekker, alleen je wordt er zo rommelig van in je buik. Dan krijg je het gevoel dat je zonodig moet.

Hij moest aan Pim denken toen hij zo onder die boom stond. Zou ik wat pruimen voor hem mee nemen dacht hij. Zou hij die ook lekker vinden? Of eten kabouters geen pruimen. Zou ik er mee nemen en aan Pim geven vroeg hij zich af? Nee, ik doe het maar niet.

Want dan liep hij met die pruimen in zijn zak, met de kans dat ze stuk gaan.

Nee, de kans is groot dat hij ze niet lust. Of dat hij hem niet ziet. Toch maar niet.

De dag was weer bijna ten einde voor hem, na het avondeten moest Ferdinand weer naar bed.

Zoals hij al meer gezegd heeft, dat is hier niet zo erg er zijn hier geen kinderen waar ik mee kan spelen of praten. Toch zou hij wel met iemand willen praten over zijn ervaringen met Pim. Maar helaas hier was niemand waar hij dat tegen wilde vertellen.

De nieuwe dag was er erg gauw. Ferdinand had heerlijk geslapen en helemaal niet gedroomd. Wat zou de nieuwe dag weer brengen. Het weer was uitstekend, dat was dus een goed begin. Zou grootvader het veld ingaan en de rest van de rogge binnen halen?

Hij hoopt van wel. Met zijn allen zaten zij aan het ontbijt zonder dat er veel gezegd werd, dat was s'morgens nooit.

Opeens vroeg ik aan opa. Ga je vandaag naar het veld opa?

Ja dat is wel de bedoeling de laatste rogge moet binnen zei hij tegen oma. Jij wilt zeker weer mee, ja, als dat mag, graag opa. Ja dat mag wel knorde Opa.

Hij had de indruk dat hij het wel fijn vond dat hij mee ging. Oma ging koffie zetten en brood klaar maken om mee te nemen. Grootvader ging het paard inspannen. Ferdinand probeerde te helpen maar dat lukte niet al te best.

Toen alles klaar was vertrokken we naar het veld om de laatste rogge op te halen.

Na ongeveer twintig minuten waren zij weer op de plaats van bestemming.

Ferdinand ging snel van de kar en naar de plaats waar hij Pim zou kunnen ontmoeten. Dus

snel naar het hertenkamp. De hertjes waren weer allemaal present en graasden rustig in het weiland. Verder waren de vogeltjes erg actief met hun gezang. Wat is het toch heerlijk zo midden in de natuur.

Daar zou hij zijn hele leven wel willen blijven wonen.

Maar waar hij eigenlijk op wachtte gebeurde niet. Daar heeft hij wel 'n half uur op moeten wachten.

Maar dat er iemand zou komen daar was hij zeker van.

Hij hoorde geritsel en, jawel hoor, daar was er weer een .

Hoi zei hij, maar hij wist niet of het Pim wel was die er nu weer stond. Zij lijken allemaal zo op elkaar ook deze. Wie ben jij, vroeg hij aan het manneke?

Ik ben Pink ik ben de oudste broer van Pim en Pam, die ken je wel is het niet.

Ja die ken ik wel die heb ik hier al verschillende keren gezien. Ja zei Pink ik kom hier ook eens een kijkje nemen. Ik hoor van die verhalen van een jongetje dat altijd hier op deze plaats komt. Dus dat ben jij? Ik denk het zei Ferdinand of er moeten nog andere jongetjes hier komen, dat weet ik niet.

Nee hier komt verder nooit iemand alleen jij. Je ziet er tenminste uit zoals Pim dat gezegd heeft. Wij kennen jou een beetje daardoor.

Ik ben hier om te kijken zoals ik al zei, wie jij was en hoe jij er uitziet in werkelijkheid.

Maar nu ik jou gezien heb zei de Kabouter, wil ik je vragen of je soms met mij mee wilt gaan naar ons kabouterland iets verder op. Wat zeg je nou, ik met jou mee naar het kabouterland? Potverdorie, dat is fijn!

Wat zou Pim allemaal gezegd hebben, dat hij nu mee mag naar het kabouterland?

Eigenlijk heeft hij hem maar een keer gezien. Maar dat maakte niet uit ik mocht mee, Ferdinand ging mee.

Het was toch nog een eindje lopen. We zijn er bijna, zei Pink, daar zie je al iets. Oh wat is dat allemaal, een hele groep paddenstoelen met schoorsteentjes.

Wat prachtig niet te geloven Ferdinand stond gewoon perplex. Hij kneep zich in zijn arm om te kijken of het wel allemaal waar was en of hij niet droomde. Maar niks hoor het is allemaal echt hij is bij de kabouters. Wat is het hier toch prachtig en alles zo mooi verzorgd en versierd.

Allemaal voor jou, zei Pink. Waarom voor mij ?

Ferdinand werd er een beetje ontroerd van. Pim heeft zo veel over jou verteld dat wij vonden om dat jou allemaal te laten zien.

Kijk maar eens daar zei Pink.

Daar waren wel twintig kabouters met heel mooie kleren aan en puntmutsjes op. Iets verder op kwamen allemaal muzikanten aan Ferdinand kreeg tranen in zijn ogen toen hij dat allemaal zag.

Wat voelde hij zich gelukkig. Ze zwaaide naar hem, een zwaaide met z'n mutsje, hè dat was Pim, dat kon niet anders. Het was gewoon een feest het was net of ik ze al jaren kende. Toen ze allemaal plaats hadden genomen kwam er een naar voren. Hij hete Ferdinand welkom en zei dat ze een nummertje zouden spelen alleen voor hem.

Het was een compleet orkest en wat speelde ze toch mooi en lieflijk. Niet te geloven wat een feest. Van alle kanten kwamen de dieren aan gelopen en gevlogen. Ook de hertjes van het hertenkamp waren aanwezig.

Kon hij hier maar blijven dacht hij maar dat ging niet.

Ineens was alles weg en ik zat weer op de plaats waar ik vandaan gegaan was. Hoe kan dat nou weer? Heb ik nou weer gedroomd?

Ferdinand weet het niet meer, maar een ding weet hij heel zeker, kabouters bestaan. Dat is iets wat hij zeker weet, daarom, als hij

gaat wandelen in de bossen kijkt hij altijd goed rond of hij kabouters ziet. Want ik weet het zeker, ze bestaan echt. Ik doe dat ook in het vervolg.

Theo Vogels